

Örök rangadók - Led?lt a berlini sorfal

2013 október 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Azt írta az Abendpost cím? nyugat-berlini újság 1988. május 28-án, az NSZK labdarúgó-kupadönt?je napján (amikor Berlin keleti felében még álmodni sem mertek az újraegyesítésr?l, noha az egyáltalán nem volt már messze): „Détári lesz a mai mérk?zés sztárja.”

A német kollégák a jöv?be láttak, de a szerénytelenség szándéka nélkül hadd tegyem hozzá: magam sem tippeltem rosszul. Az Eintracht Frankfurt–Bochum csúcstalálkozó el?tt az Olimpiai stadionban minden újságírónak kiosztottak egy szelvényt, melyen a meccs várható végeredményét és a gólszerz?(ke)t kellett feltüntetni. Nyer a Frankfurt 1-0-ra – írtam, és ki mást jelöltem volna meg góllöv?ként, mint egyetlen játszó honfitársamat, Détári Lajost?

Volt ebben némi elfogultság, hiszen tíz nappal korábban rendezték a Magyarország–Ausztria barátságos mérk?zést a Népstadionban, s azon hiába szerepeltek az 1985-ös bécsi („mexikói”) vb-selejtez? támadó h?sei – Kiprich József, Esterházy Márton, Détári –, a Hanappi stadionban tartott, örökké emlékezetes magyar gálaesten 3-0-ra elkalapált „szomszédok” Budapesten 4-0-ra nyertek. Az akkori hazai csillagok közül nyolcvannyolc májusában talán egyedül Tör?csik András idézte itthon a legjobb formáját; igaz, ? már csak a másodosztályban táncolt, de mesterhármasával 7-0-ás gy?zelemre vezette a Volánt a Nyíregyháza ellen.

Ám pesti 0-4 ide vagy oda, Détáriért egyenesen rajongtak az Eintracht hívei. A dönt?re harmincezer frankfurti érkezett Nyugat-Berlinbe, és kora délután a Kurfürstendammon semmi mást nem lehetett hallani, csak a német producer, Frank Farian egzotikus diszkózenekarának, az arubai, jamaicai, montserrat-i tagokból álló Boney M.-nek a slágerét, a Brown Girl In The Ringet. De nem ám az eredeti szöveggel, hanem a frankfurti változattal: „Lajos Detári, sa-la-la-la-la...”

Mondom, csak némi elfogultság volt bennem az eredmény és a gólszerz? megtippelésekor, pláne, hogy az „énekkar” az arénában is újra és újra rázendített legkedvesebb dalára. Ebben a légkörben készül?dtek a csapatok a pályán, és Détári abban a melegít?ben gyakorlatozott, amelyet az Eintracht kifejezetten neki készíttetett. Az Eintracht többi játékosának azért nem adtak ilyet, mert a felszerelés pirosfehér-zöld szín-összeállítású volt. Pedig a 3,6 millió nyugatnémet márkáért szerz?dtetett kispesti labdarúgó beilleszkedése nem ment zavartalanul.

„Eleinte akadtak nehéz ségeim – nyilatkozta a Der Spiegelnek. – A szegény Magyarországról érkeztem a gazdag NSZK-ba, nem beszéltem németül, és egészen más mentalitáshoz kellett hozzászoknom. Az átálláshoz id?re volt

szükségem.” Néhány hónap elteltével azonban hasonló – ha nem nagyobb – ideállá vált, mint az Eintrachtban 602 bajnoki találkozón szerepl?, Charlynak becézett Karl-Heinz Körbel. Az akkor harmincnégy esztend?s – Détárinál kilenc évvel id?sebb – véd? egyéb klubrekordot is tart: a Frankfurt mind a négy német kupagy?zelmének (1974, 1975, 1981, 1988) részese volt.

Ennek nyomán nem kis megtiszteltetést jelentett a magyar középpályás számára, hogy a rutinos véd? éppen ?t avatta szobatársává az edz?táborozások, utazások alkalmával. (Pedig együtt játszott a világbajnok Andy Möllerrel, továbbá a vb-ezüstös Uli Steinnel és a Mundialon bronzérmes lengyel Wlodzimierz Smolarekkel is.) A befogadásnak megfelel?en Détári már nagy önbizalommal említette a dönt?t megel?z?en:

„A legjobb négy között még a bajnoki címvéd? Werdert is kiejtettük, méghozzá Brémában, míg vetélytársunk csak egyetlen els? osztályú együttessel – a Hamburg csapatával – találkozott idáig. Minden mellettünk szól...”

A Bochum tényleg könnyebb ágon, de korántsem simán lett finalista: az Oldenburgot megismételt meccsen (4-1) ütötte ki az els? mérk?zés szerény gól nélküli döntetlenje után, majd a Giengen vendégeként csak a kétszer tizenöt perces hosszabbításban vívta ki a 2-1-es gy?zelmet. Ehhez képest az Essen elleni 1-0 és f?ként a Fortuna Kölnnel szemben elért 4-1 sétagalopp volt... Igaz, az Eintracht sem megszorítás nélkül, s?t többször is szenvedve jutott el a dönt?ig: Schalke 3-2, Ulm 3-0, Düsseldorf 1-0 (Détári tizenegyesével), Uerdingen 4-2 (az els? frankfurti gólt gólt Détári érte el), Bremen 1-0. Ráadásul a Bochum a bajnokságban ?sszel és tavasszal is felülmúlta a Frankfurtot...

A dönt?t pedig valamennyi labdarúgója húszezer márkás gy?zelmi prémiumért játszotta. Ez fejenként 3500 márkával volt több, mint az Eintracht játékosainak felajánlott jutalom, de Rainer Zumdick, a Bochumban másfél évtizeden át véd? kapus a 81. percben akkor sem háríthatott volna, ha százezres summáért ?rzi a hálót. A Frankfurt tizennyolc méteres szabadrúgáshoz jutott, és Détári mesés lövéssel küldte a labdát a jobb fels? sarokba (1-0).

„Gy?ztünk!” – üvöltöttek nem sokkal kés?bb az Eintracht szurkolói. Nyertem – mondtam magamban én. De korán könyveltem el a magam kis sikerét, hiszen hamarosan kiderült: négyen találtuk telibe az eredményt és a góllöv? nevét. Viszont csak hárman kaphattak ajándékutalványt. Amíg odalenn a frankfurti futballisták boldogan ölelkeztek, addig a sajtótribünön sorsolás zajlott, és második helyezettként húztak ki engem. Kaptam egy négyszáz márkás bont azzal, hogy a rajta szerepl? összeget levásárolhatom a nagy német sportszergyár akkoriban nyílt budapesti boltjában, melynek kapuja el?tt naponta végeláthatatlan sorok kígyóztak a Váci utcában.

„Kösz, Döme!” – mondtam Détárinak a nyugat-berlini öltöz?ben, ahová úgy jutottam be, hogy Frankfurt 61-szeres magyar válogatott, egy szál törülköz?ben is ellenállhatatlan bálványa „leszerelte” az ajtóban posztoló ?rz?-véd? embereket. Majd elmeséltem neki, hogy az otthoni belvárosban még fényes golfnadrágra is telik értékes szabadrúgásából...

Abban már az Olimpiakosz labdarúgójaként látott. Nem sokkal a kupadönt? után ugyanis az athéni klub 18 millió márkás ajánlatot tett a 10-es számú dirigensért, akir?l azt írták a nyugat-berlini dia dal után: „Détári az Frankfurtban, ami Maradona Nápolyban.” A dönt?n még örömében, az átigazolás hírét?l viszont már dühében tomboló Eintracht-tábort honfitársunk a következ? nyilatkozattal igyekezett lecsillapítani: „Ez szuper üzlet, amelyet már csak azért sem utasíthattam vissza, mert a magyar sportminiszter és az MLSZ is azt akarta, hogy Görögországba menjek.” A rendkívüli összegb?l, melynek révén Détári a világ három legdrágább futballistája közé avanzsált – az argentin Diego Maradonával és a holland Ruud Gullittal került egy társaságba –, az Országos Testnevelési és Sporthivatal is részesedett szépen... „Charly” Körbel pedig megért?bbnek mutatkozott a frankfurti szurkolóknál: „Sokan azt mondják, Lajos letette a fegyvert a nagy dohány el?tt – említette. – A családja kedvéért tette, hiszen háromesztend?s szerz?désével többet keres majd, mint nálunk az egész csapat egy évad alatt.”

Honfitársunk mindenesetre beírta magát az Eintracht történetébe, noha csak egy évet töltött Frankfurtban. A klub leghíresebb futballistáinak listáján olyan labdarúgókkal jegyzik együtt, mint (kivonatos névsor) Thomas Berthold, Jürgen Grabowski, Bernd Hölzenbein, Jay-Jay Okocha, Bruno Pezzey, Hans Tilkowski vagy az Eintracht 1959-es bajnokcsapatának magyar mesterlövésze, Sztáni István. Legemlékezetesebb „frankfurti” gólja kett?nknek 16 900 márkát hozott. Abból 16 500 volt az övé. De ha visszagondolok arra a meccsre, még most is kedvem lenne felkiáltani: azt a négyszázát!

E. FRANKFURT–BOCHUM 1-0 (0-0)

Nyugatnémet kupadönt?, 1988. május 28., Nyugat-Berlin, 76 000 néz?. Jv.: Heitmann.

Eintracht Frankfurt: Stein – Körbel, Binz,Schlindwein – Kostner (Klepper, 71.), Sievers, Schulz, Détári, Roth – Friz (Turowski, 78.), Smolarek.

Bochum: Zumdick – Oswald, Wölk,Kree – Rzehaczek, Heinemann, Iwan, Reekers, Legat – Nehl (Epp, 66.), Leifeld.

Gól: Détári (81.).

www.nol.hu - Hegyi Iván
Infó: A cikk eredeti változata a 2013.02.16-i Népszabadságban olvasható.

Ajánló